

Osika 2008 – II. Běh - Cesta kolem světa za 12 dní

Cosi před Ne, 20.7.2008

Den nula aneb den D

Tak čím vlastně začíná tábor? Příjezdem prvního vedoucího? Praktikanta? Účastníka? V tom případě jsme tady úplně špatně, protože první osoba – Patrik dorazila spolu s rodičovstvím již v pátek. Taktéž tu byl hlavní vedoucí Peponix se svými ratolestmi, zatímco v sobotu jsme dorazili my (já, Venca, Jarka), Alice a Benitto. Až do prvních příjezdů dětí se tedy po táboře míhaly aktivní postavičky, stavěly stany, připravovaly oheň, nástěnku a přibližně milion dalších věcí.

Dovoluji si zásadně nesouhlasit. Tábor může začínat i tím, že se postaví ne? Nebo přípravnou brigádou před tím. Nebo že by začínal přípravnou schůzkou vedoucích a praktikantů? Či tehdy, když vykrytalizuje do finální podoby Celotáborová hra? Ne, výhozem letáků. Nebo nápadem na Celotáborovku?

Sapristi – kdy vlastně ten tábor vůbec začíná?

Ne, 20.7.2008

Den první aneb Příjezd

Takže dnes po obědě se začaly sjíždět první autíčka, až po okraj naplněná robátka, rádoby dobře a neobjemně sbalenými „kufříčky“ (často nebylo poznat, zda nese dítě kufr či je tomu naopak, že, Messie? ☺) a starostlivými rodiči.

Kolem třetí hodiny přijela i hlavní várka – plzeňští a pražští. Když dorazil i Milínek – pěšky, přes pole, poněvadž si velmi šikovně před táborem zlomil OBĚ ruce! – a když se finálně objevili i Linhartovi, měli jsme pohromadě konečný rekordní počet 26 (!) dětí. Všichni staří známí se poobjímali; vzájemně téměř nepoznali (vid', Michale, tam někde nahoře ☺), několik více či méně nových (Péti sestra Darča, Pepa s Jirkou, Matyáš, Jiřka...) se vyjukaně představilo a pak se všichni rozutekli do stanů. Příliš mnoho volného času však samozřejmě k dispozici nedostali, po chvíli už stáli v pozoru na nástupu a poslouchali naše stará známá pravidla (ticho na nástupu, Poláček nedržkuje, žádná sprostá slova, Syrda nedržkuje, kartičky za ztracené věci, Šimon taky mlčí...) Byla udělena čestná výjimka ze standardních deseti kliků našemu krippl duu-triu (kromě chromého Milana ještě Pepa Jacko s pochroumanou rukou a Marek „bez mozku“ – s naprasklou hlavou či co), takže pánové letos nebudou mít ručičky jak Schwarzenegger, ale nožičky jak Zátopek ☺.

Taktéž jsme rozdělili cestovatelské týmy a vzápětí zaveleli nástup na hry. Zahráli jsme si několik úúúžasných hříček typu „Ahoj, Pepo“, mrkaná a dráčci. Jo, a vlastně ještě pantomimické předvádění „činností“ (jako třeba velbloud ☺).

Kolem sedmé hodiny jsme se přesunuli k ohýnku, nafasovali buřtíky a pěkně se napapali. Jen náš dívčí kvartet (Áňa, Anet, Jiřka, Darja) držel spolu basu a hlavně štíhlou linii. Bohužel nám svatý Pét'a nahoře otočil kohoutem a my jsme se s kytarami a banjem museli přesunout do jídelňáku. Tam za námi také dorazil slovatný londýnský právník JuDr. Lt. King a přečetl nám závěť Philease Fogga. Rozhodli jsme se tedy pokusit se o překonání jeho rekordu a objet celý svět za pouhých 12 dní a pomalu se začali těšit, kde se to vlastně zítra probudíme.

Po pár hrcích čaje, několika seřvaných-řvoucích dětech a troše písniček jsme byli vyhnáni hlídkou a šli jsme dělat velkou poradu. Ale teď už jen krafeme a krafeme... takže dobrou noc, milá kroniko, dobrou a zase zítra...

Krafeme? To není krafání, to je přeci veledůležitá diskuse o organizaci ... ☺

Po, 21.7.2008

Den druhý aneb Vítejte v Řecku

Nevím, jak ostatním, ale můj den začal naprosto úžasně – byla jsem vzbuzena duem vřešťanů (Marek a Viktor). Jelikož včera nebylo zrovna pěkně, dětičky měly spousty a spousty energie a lítaly po táboře už od pěti od rána. Tudíž samozřejmě velmi rychle vzbudily všechny okolo. Pepa se rozjel pro pečivo, Benitto vytáhl děti ze stanů, Páťa s Buráčkem a Papouškem se vrhli na mazání chlebě a já si vydupala účast na rozcvičce ☺. Když se všichni přesvědčili, že opravdu udělají i padesátý sedmý dřep za neúprosného počítání

„Devatenáct... Ale všichni najednou... Devatenáááct ...“

a sáhnou si na své ctěné palce u nohou, nakrmili se chleby se sýrem a marmeládou, dozvěděli se, kdo kde kdy bude (na otázku proč? zazněla obligátní odpověď „Tato informace...“).

Červení vyrazili do kuchyně, z kteréžto etapy nemám žádné zprávy, pouze ty o naprosté koordinaci družstva, což je až s podivem, takhle první den. Zelení se chopili dřeva, dle výsledků jim to šlo skvěle od ruky. Zprávy však hovoří o tom, že Bohouš svými pokusy o sekání ohrožoval i kuchyňské osazenstvo ☺. My (žlutí) a modří jsme vyrazili na borůvky a drobnou prověrku kol, přehazovaček a zejména stehenních svalů...

V lesích cestou na Klášter jsme udělali pauzičku a vehementně přesvědčovali robátka, že valná většina borůvek patří do sklenice a nikoliv do pusy. Projeli jsme se k bunkru a přes kemp zpátky do tábora. Krom věčně rozbitého Poláčkova kola se vlastně nic zvláštního nestalo. K obědu jsme si šmákli na guláši a přes veškerá opatření (červená páska, výstupní kontrola složená z několika hladových jedinců) po našich dětičkách vůbec nic nezbylo. Vedoucí se tedy vrhli na hrnec s krajíci chleba a doživili se. Jo, a Milínek si pochutnal na speciální porci s pórkem ☺.

Milínku, Milínku, ani nevíš, jak jsme se na to už od Náchoda ... pardon – od jara těšili ☺

Po poledním klidu, který by se spíše dal nazvat poledním hulákáním, případně lítáním po táboře (už to chce noční hru, pořád mají všichni moc energie ☺) následovala hra promptně nazvaná řecká alfabeta. Vyšli jsme po šterkovce k trati a v úseku lesa mezi těmito hranicemi se děti vydaly hledat kýžených deset písmenek s číslicí. I přes mnohé instrukce „jednu kartičku od každého písmene“ byli tací, kteří přiběhli s rozzářenou tvářičkou a výkřikem „Mám šest béček!“

Po posbírání všech kartiček se děti odebraly nasvačit (jogurt, rohlík) a jelikož jsme dnes byli v Řecku, byl vyhlášen „Olympijský pětiboj“, sestávající ze slalomu na kole, skoků po 1 noze, hodů polenem, běhu pozadu a co nejpomalejší jízdy na kole. Všichni zranění se náležitě dorakvili (ne, Milane, hod obouruč NEBYL myšlen jako provokace ☺), nezranění se pro změnu pouze přizabili. Červené družstvo se odporoučelo do kuchyně mazat chleby, zatímco zbytek vyrazil zjistit, jak moc za rok pozapomněli přehazku.

Jak bylo vidno, velmi... Míč lítal všemi možnými i nemožnými směry a jak řekl Benitto:

„Není třeba přehodit CELÉ hřiště, stačí se trefit nad to čtverečkový uprostřed...“

Od přehazky většinu vyhnalo až volání „Večeře!“ a vůně chlebě s rybičkovou pomazánkou. Nevím, jak zbytek, já se musela dorazit asi čtyřmi půlrohlíčky. Po večeři bylo vyhlášeno volno, pročez děti šly ochotně znovu hrát přehazku spolu s Pětou a Alicí (mé zdroje hovoří o tom, že Alice se velmi kvalitně rozplácla a vyrobila si parádní monokl). Prágošky šly využít sladkých chviliek odpočinku, mně Benitto půjčil nunčaky a bavil se mým skoro-otřesem mozku.

Nevím nevím zda je vhodné vozit na tábor mé oblíbené, avšak nebezpečné hračky (ještě bič a tenisáky). Ale když ono je tak zábavně škodolibé to sledování pokusů robátek o zrakvení se ☺

Okolo deváté hodiny vzplál na břehu (či vlastně ve vodě) Osiky olympijský oheň. Venca alias Prométheus se bavil nad brodicími dětmi, po cestě svítily praktikantky + vedoucí = světlušky. Oddíly měly za úkol zapálit svíčku a VŠICHNI s HORÍCÍ svíčkou dorazit zpět ke štěrkovce.

Zapomněla jsi podotknout radost Prométhea, který se bavil nad výpravami marně hledající provázek, který zde byl vloni při podobné hře ☺

Zvítězil skvěle zorganizovaný červený oddíl (Martin Pes zařadoval), zatímco na krafajícího Syrdu & company jsme čekali do půl jedenácté. Dále byl dle očekávání nejvíc slyšet Messie ☺. Milínek se pro změnu dal slyšet, že JÁ jsem mu těsně před cílem svíčku sfoukla (kecy, byli jsme od sebe nejmiň tři metry ☺). Když se celý tábor konečně dopravil zpět, utahanější robátka šla dobrovolně spát (sláva, někoho už jsme zničili), hlídky do jídelňáku, aktivnější děti kecat do svých stanů a vedoucí ještě na krátkou poradu do srubu. Je třeba usnout, abychom se mohli ráno opět kdesi probudit...

Út, 22.7.2008

Den třetí aneb Kudy tudy do pyramidy

Inu, probudili jsme se v Egyptě. Tajemná zem plná pyramid, mumií, hieroglyfů... A bohužel už od půlnoci taky plná zimy. Jak se nám jen stýská po horkých píscích Sahary...☺

Hee? Písky Sahary? Mně bylo ve spacáčku krásně teplouško ☺

Tentokrát mě (ani další praktikanty) nikdo nevbudil, takže jsme vstávali až s písknutím a voláním „Budíček!“. Robátka s Benitem vyběhla na rozcvičku, zbytek vedení se odebral do kuchyně k rohlíkům, sýru a marmeládě. Po opulentní snídani (my privilegovaní jsme si pochutnali i na bábovce) se opět všichni sešli na nástupu a dozvěděli se, kdo jede na kola a kdo ne. Jako vždy samozřejmě včerejší kolaři vyrazili do kuchyně (žlutí) a na dřevo (modří). Dřevo (podle mých pozorování) bylo nasekáno, nařezáno a nanošeno poměrně rychle. A (dle Pétiných zpráv) náš „vždynejlepší“ Martin Syrda si zasekl sekyru do špalku tak kvalitně, že s ní lomcoval asi půl hodinu.

U nás v kuchyni se toho také moc nedělo, po výrobě těstovin a omáčky s masem jsme byli již v podstatě hotovi. Krom neustálého Poláčkova ulejšování a Michalovy enormní šikovnosti (vyžil si již hotovou zavářku na nové boty a utřel to ponožkou! ☺) ještě stojí za zmínku fakt, že oběd se nám i přes mnohé dobře míněné rady povedl.

Děti se nadlábly, vyrazily na polední klid (dnes již opravdu skoro odpočívat) a po dlouhé poradě vedení o odpoledním programu byly vyhnány do lesa stavět si vlastní egyptské pyramidy. Po návratu Pepy s Benitem z výjezdu pro vodu vyšel faraonův průvod pyramidy hodnotit. Nutno uznat, že jedna jako druhá byly prostorné, stabilní a i poměrně nepromokavé. Jelikož se počasí rozhodlo i nadále dělat potíže, bylo nutno přesunout odpolední hru i stezku odvahy. Robátka se sešla ve srubu u vědomostních kvízů, patřičně si prolámala hlavičky a zamyslela se nad řekami, městy a jinými zajímavostmi. Žlutí se odebrali do kuchyně vařit hrachovou polívku a rybičky. Náš oddílový „šikulka“ Michal Marouš má odteď zakázáno sahat na ostré věci, těžké předměty a další nebezpečnosti, jelikož se mu dařilo praštit se úplně vším možným (nepočítaje ten karambol s lavorem v bahně kdy praštil sebou). Po předání kuchyně (ne, ta pánev na dešti nezůstala schválně) šly děti ještě poznávat souhvězdí po hmatu, což se ukázalo jako nebetyčný problém. Bohužel jsme kvůli tmě nestihli zapojit poslední družstvo, tak se na hvězdičky mrknou (nebo spíš si sáhnou) zejtra.

Už v tuhle dobu se někteří začali tázat, zda si mohou zalézt do svých pelíšků. Ještě následovala povinná večerní hygiena pro děvčata (srub, teplá voda, atd...) a výlet odvážných

(Páťa, Venca, Benitto a já) do ledové Osiky. Když jsme si dostatečně zaplavali mezi krami ☺, zahráli jsme se ve srubu u hrnce svařáku a lahve vína u příležitosti Jarčiných narozenin a pak už také zapadli do svých studených spacáčků...

St, 23.7.2008

Den čtvrtý aneb za zvuků africké džungle

Opětně mohu svými záznamy sloužit až od čtvrt na osm, kdy mě vzbudil Benitto. Zahřála jsem se u kamínek, vzbudila zbytek praktikantů a vrhli jsme se na rohlíky a paštiku. Přiznávám se, opět jsem zbaběle (nebo odvážně?) zdrhla na rozcvičku a mohla se pokochat pohledem na šestadvacet zívajících ksichtíků. Zejména Syrda a jeho nejméně sedmdesátiletá kolena byla skutečně „kouzelná“ ☺.

Opravdu si nejsem jist, jestli o to stojím, ale protože si to neumím představit, tak bych opravdu rád viděl Martina, jak se bude pohybovat tak odhadem za 30 let.

Následovala opulentní snídaně, kdy nám málem praskl Martin Pes, neboť závodil s Benitem v počtu snědených rohlíků. Vítěz mi bohužel není znám (ale dotážu se... hmm, zapomněla jsem na to, tak nevím... že by remíza?).

Ó nikoliv, milá kronikářko. Teď již to mohu říci (na táboře jsem to tajil z důvodů možného prasknutí Martinovo). Ač vítězem jsem, skláním se před udatností protivníka svého, jež o pouhý jeden rohlíkoidní nepřítel podlehl v poměru 10:9.

Po klasickém rozdělení kola-dřevo-kuchyně se všichni rozprchli na své pozice. cyklistická parta se opětně rozdělila na Tour de místní lokality a Rafany, přičemž obě skupinky razily na nákup do Bystřice, kde jsme se také potkali. Pěťa se svými špunty, které konečně sehnala do houfu, vyrazila zpět o něco dříve (a doufejme, že v Albeři tentokrát nezabloudí. ☺)

* * *

Ne, nezabloudila. Leč bez potíží náš návrat do kempu také nebyl. Náš Míša Šikulka si po dopoledním karambolu (pád do škarpy ve snaze zavázat tkaničky) vymyslel ještě jeden, tentokrát kvalitnější. Na rozhrkané kamenité cestě u kempu to nějak neustál a spadl ze sedla obkročmo na tyč :-/

Vrátili jsme se, převlékli, uklidili kola a vybalili nakoupené sladkosti (někteří elementy dle podložených zpráv i pivo – sice nealko, ale stejně...). K obědu byly mňamozní borůvkové knedlíky (Vencovo družstvo v čele s Alicí a krvavým Papoškem – viz. foto), všichni jsme si fakt pochutnali. Ze dřeva a kuchyně bohužel opět nemám mnoho informací.

Z poledního klidu nutno vybrat několik perliček: Řeckořímský zápas Syrdu a Šimona o černou mikinu zvanou Smokey; již potřetí zapomenutou Denisovu čepici a tak nějak všelijak podobně...

Po výjimečně ukecaném nástupu následovala zbrusu nová africká hra – Lov zvíře. Po lese jsme rozmístili osm stanovišť – teritorií zvíře, děti se rozeběhly po nich s náručí šišek a trefovaly všechno možné – zvíř, samy sebe i dozorující vedoucí. Jako nejlepší lovec byl uznán Mates, kterému neuprchlo vůbec nic.

Obvyklá mezifáze před další hrou – svačina – byla výjimečně dobrá (medvídkové sušenky a mandarinky ☺). Pak následovala hlavní odpolední hra – bitva o doly krále Šalamouna. Družinky vyfasovaly životy – fáborky a ve snaze vyzískat doly (krmelec) se honily po lese asi půlhodinu. Nejvíce fáborků vyzískalo družstvo žlutých a to zejména díky malému Mát'ovi. Jelikož mnozí jako obvykle nedávali pozor při vysvětlování, zahráli jsme si Doly ještě jednou na louce. Totálními vítězi se tentokrát stali modří, částečně i díky tomu, že místo malého Míši běhal jejich od-řed'-ještě-oblíbenější-praktikant Patrik.

Náležitě ulítané děti se hladově vrhly na chleby obalené ve vajíčku. Zelení si po mytí nádobí odběhli dorozpoznávat souhvězdí. Nutno zmínit jednu našťvanou praktikantku

(nebudu se jmenovat ☺), která po padesátém šestém vypadnutí špendlíku symbolizujícího hvězdu už soptila jak Etna a „uklidnil“ ji až nejlepší hvězdář Bohouš hláškou: „Klid, padá hvězda, něco si přež...“

Čekání na tmou se vyplnilo přehazkou a letos velice oblíbenými dráčky. Když se (konečně) zešeřilo, oznámili jsme velmi radostnou novinu – večer bude stezka odvahy. Pět'a s Terkou vyvedly většinu dětí nahoru, jen naši trpasličci šli s Jarkou, aby si šterkovku nejdřív prohlédli. Já, Buráček s Papouškem a Patrik jsme se rozmístili podél cesty, aby se nám dětičky někam nezašantročily. Máť'a, který džentlmensky souhlasil že půjde s Terezkou, vyrazil první, další špunti se samozřejmě vzájemně doběhli a jako první z velkejch vyrazil totálně ospalý Pepa Jacko. Nejsem si jistá, zda ty škvírky, co měl místo očí vůbec během cesty otevřel ☺.

Následoval „oblíbený“ ječící kvartet – Messie, Viktor, Marek a překvapivě i Denis. Marek s hurónským řevem, prchající před brečícím Viktorem, který se pak přifařil k Messiemu. Toho kousek vedl Benitto, zvukově to znělo asi takhle... „Kník kník kník... Ne, já s tebou dál nejdu... Kník kník kník... Ne, NEJDU.“ Pak kolem Benitto převedl ještě Denise, který opakoval něco podobného jako loni „je tam černej les“. Všichni ostatní byli naprosto v klidu, bohužel asi pět minut po posledním Šimonovi mi opět selhala paměť (či spíš pevná vůle bdít), leč nepředpokládám, že by se v tu dobu dělo něco podnětného. Vzbudil mě až Benitto. Po návratu do tábora se všichni již víceméně dobrovolně odebrali do svých spacáků.

Jojo, zážitky z cesty odvahy – fakt hustý. Nechápu, prostě nemůžu pochopit některé strašpytle ☺

Čt, 24.7.2008

Den pátý aneb Vzhůru!

Bohužel hned po ránu se zase rozpršelo, předpověď počasí zklamala. Kvůli dešti byla dokonce zrušena rozcvička (ke všeobecné radosti ☺).

Slůvko „všeobecné“ bych tedy opravdu nepoužíval

S prágošema jsme namazali rohlíky marmeládou, rozlili čajíček do hrnečků a šli se hned hřát ke kamnům. Zelení a červení vyrazili pěšky do Bystřice, aby jim nebylo líto, že si nemůžou koupit naminky. Náš oddíl se opřel do dřeva, modří se vrhli na brambory a sekanou.

Zprávy z výletu do Bystřice: Zašli si na zmrzlinový pohár a Týnce se podařilo rozbít Vencovu skleničku ☺. Po velmi dlouhém čekání na pěší, kteří dorazili vlakem, jsme se konečně vrhli na naprosto luxusní oběd. Pětě s Terkou se fakt povedl.

Na poledňák zmizeli Jarka a Benitto hledat Everest, zbytek měl snahu relaxovat. Pepa s Patrikem nahnali do srubu postupně všechny kluky a pod pohrůzkou hrubého násilí je donutili se umýt.

Zde bych rád upozornil na jistou zajímavost: Čím starší kluk, tím přichází k mycímu srubu s většími rameny (přelož si to jako „Velký boss, Frája, Čumte kdo jde, King, KamSeNaMěVšichniHrabou“) a o to se stane menším a ještě menším po zapadnutí dveří a povelu: „Svléknout a umýt“. Zejména naše nejstarší kvarteto Milínek, Míša Šikulka, Martin Syrda a Šimi se opravdu vyznamenalo.

První odpolední hrou bylo hledání dnešního cíle – Mt. Everestu. Po čtvrtém zopakování „Vemte si papír a tužku!“ se z lesa vracel Pepa J. („Já ji nějak zapomněl...“) Grrr...

Ve skládání sedmadvacetipísmenné zprávy ve stylu domina se naprosto nejlépe vyznamenala malá Terka, která nejtěžší slova našla a zbytek domyslela. (Zpráva zněla „cíl cesty se jmenuje Qomolangma).

Jak si kdo poradil, tak si poradil. Nejlepší kombinace byl (viz. foto DSC_216) papír s nápísem „čistě a jistě“ a zmatečná písmenka s obrázky ...

Po náležitém vybavení na náročnou cestu na nejvyšší vrchol (ešus s vodou, zátěž, hůl, kyslíkové bomby – balonky a šátek na oči) mohly jednotlivě svázané týmy nadšeně vyrazit.

A v tuto chvíli nám začalo velmi zábavné odpoledne. Po svázání žlutého družstva se ozval Mates, že si zapomněl dojít na záchod, pročež se celé družstvo muselo diskrétně otočit a Anetka ještě zavřít oči ☺. Venca s Alicí mezitím hlídali Everest (posed) a očima jistili lezoucí mokrá svázaná robátka (a krátili si čas hláškami typu „Já jsem osobní sněžný muž Yeti.“ „Ne, ty jsi sněžná žena Jetá...“)

Ovšem totálně nás zničili žlutí. Už při lezení nahoru se kdosi neustále obořoval na slepého Poláčka, který mu visel na gumovce: „Pusť mi cepín!“.

Poznámka na okraj – Messie je v tomto opravdu nevinně. Nevidě hmatal po žebříku (dřevěném) a nejbližší dřevo byla právě chůda (symbolizující zmíněný cepín) svým materiálem a rozměry odpovídající právě žebříku. Není divu, že se držel ...

Následující konečnou fázi komentoval Michal: „Kdyby tu nebyl ten opar, tak by byl úžasnej výhled!“ (byla mlha, že by se dala krájet...). Pravda, v následující chvíli málem spadl z posedu, ale na to jsme u něj již zvyklí ☺.

Po návratu z Himalájí se děti vrhly na chleby s pomazánkou a po večeři časem postupně odpadaly do stanů. Kolem desáté se do jídelňáku doporučela první hlídka (Mát'a & Míša) a vedení se odebralo dohadovat se do srubu. Začíná se mi chtít spát, všichni tu hovoří a asi mi z toho brzo hrábne. To zase bude noc...

Dodatek: No, to tedy byla. Chopili jsme se kytar (a banja) a hráli až do jedné...

A vzpomínáš, jak Alice chtěla zahrát někdy po půlnoci píseň „V Lincolnu loňského roku“? My ji neumíme, tak si o ni zavolala Drakovi. Svoji neskonalou radost do telefonu opravdu barvitě líčil, zejména když vstával ráno kolem páté hodiny

Pá, 25.7.2008

Den šestý aneb Jak vám chutná rýže?

Přes optimistické předpovědi mne Benitto budil opět s protaženým obličejem a ukazovákem varovně vztyčeným k obloze. Bylo hnusně. Lehkým oživením obvyklého ranního stereotypu byl kapánek sklerotický hlavní vedoucí, který se vracel z nákupu pro peněženku. z tohoto důvodu se s rohlíky vracel až při rozcvičce, kde jsem si ho stopla ☺.

A přišla jsi tím o skvělý poklus ve tvaru zvaný „Vláček“, jež jsem se naučil na vojně ☺

K snídani byly obvyklé rohlíky se sýrem a paštikou. Pak se již všichni s těžce depresivní náladou (to pitomý počasí!) rozběhli po svých dopoledních činnostech. Červená kuchyň a zelené dřevo opět nedodali informace, jediným světlým bodem byl „Tomáš S. po boloňsku“. Chudák přikládal do brutaru a na hlavě mu přistávaly špagety...

Z dopolední výpravy silnější partě, mně a Benittovi zůstali nejvíce v paměti bizoni (a zajíc z pangejtu, kterýho jsem neviděla ☹). Po návratu konečně, KONEČNĚ!, vysvitlo slunce. Sluníčko, sluníčko, sluníčko... (chudák krokodýl, on se tak těšil...). Takže po výtečných špagetách se všichni převlíkli a vyrazili se slunit a mýt si hlavičky. Když se zkulturnil i hlavní vedoucí (kterému odpoledne přijela jeho lepší polovička), mohli jsme dorazit do Číny a Japonska.

Začali jsme národním sportem – zápasem zvaným sumo. Po navlečení zápasníků do dresů (ošněrování matracemi) jsme je vypustili do kruhu a s výkřikem „Ha jime!“ se mohli pustit do sebe. Zápas byly velmi tvrdé, zejména nejmladší kategorie se do sebe pustila s plným nasazením. Zlatým hřebem programu byly souboje praktikantů a vedoucích. Pravda, některé váhové kategorie nebyly zcela vyvážené (Venca x Benitto a zejména Venca x Patrik). Ke konci se bohužel spustil velmi, ale VELMI silný liják, pročež hrozilo, že tábor bude spláchnut do Osiky ☺.

Naši dva vedoucí ...

(Nebudeme se s Vencou také jmenovat ☺)

... se geniálně vyrazili osprchovat do deště, čímž samozřejmě inspirovali haldu dětí. Když se počasí konečně uklidnilo, vrhli jsme se na výuku jezení hůlkami. Byli jsme hodní, nechali jsme výpravy přendávat hrách místo rýže. I tak poměrně dlouho trvalo, než se to naučili totálně nezahazovat. Na to jsme se opět vrátili do Japonska a zadali úkol – nacvičit divadelní představení na styl japonského divadla.

Nejdříve Alice s Jarkou, pak já s Patrikem jsme mezitím usmažili lívance s borůvkovou čvachtou. Po večeři se nám bohužel rychle setmělo, takže když se vřítel vrchní fotograf s nabitým přístrojem, byla už nečekaně tma jako v ranci. Naštěstí se podařilo zprovoznit louče, takže jsme měli poetické drama za svitů plamene. Pravda, forma a podání poezii příliš neodpovídaly, za to jsme se ovšem velmi pobavili.

Želvy ninja kombinované s Pokémony, shakespearovské červené gejši a nenažraný Otesánek. I několik zranění jsme měli – Pepovi J. spadl na oko klacek a mně se podařilo přiotrávit se výpary z těch úžasných pochodní. Z tohoto důvodu si již z večerní porady moc nepamatuji, v paměti mi utkvělo pouze nádherné noční nebe a oranžový měsíc. **KONEČNĚ** jsme usínali bez mraků nad hlavou...

So, 26.7.2008

Den sedmý aneb U protinožců

Obligátní nastartování dne po půl osmé snad již není třeba ani zmiňovat. Jelikož se počasí zase zbláznilo, odložili jsme celodenní výlet na další den a dnes vyrazili červení a zelení, otestovat své cyklisty. Modří se chopili seker a žlutí vařečky.

Od dřevařů bohužel nemám zpráv, na kole měli výrazně skleníkové podnebí (vedro, vlhko) a u nás se vařilo improvizované rizoto křížené s roštěnou. Po obědku, poledním klidu a několikrát opakovaném nástupu (někteří se prostě mlčet a poslouchat nenaučí a nenaučí!) podařilo ztroskotat v Austrálii.

Děťátka robátka dostala tři minuty na sbalení potřebných věcí.

Na tuto pasáž obzvláště rád vzpomínám.

Se slovy: „Od teď máte tři minuty na to dostat se mi mimo lod', neboli tábor.“, se zvedlo několik rukou se slovy „Já bych se chtěl ještě zeptat...“

„Jak zeptat? Troskotáte, jde vám o život a už vám uplynulo 15 vteřin!“

A najednou jako když střelí. Tábor, který se není schopen vypravit na jednoduchý dopolední výlet do půl hodiny, najednou pod tlakem mého hromového hlasu hlásajícího zbývající čas kmital a hemžil se jak elektrony pod proudem. Ba dokonce musím konstatovat, že to všichni stihli téměř o půl minuty dříve, než byl čas.

Na to se rozběhli po lese splnit některé ze životně důležitých podmínek pro přežití (voda, jídlo, morseovka, zbraň, lov zvěře a rozdělení ohně). Z krásného australského lesa nás bohužel standardně vyhnal lijavec. Naštěstí jen kratší přeprška, takže další program mohl pokračovat bez problému.

Po vyhodnocení byly klokaní závody v pytlích, leč bohužel nemohu posloužit konkrétními informacemi, krájela jsem cosi na večeři. Dolehl ke mně pouze výrok finalisty Tomáše S.: „Jak tak na to koukám, jsem v pytli.“

Při odpoledním volnu uvařilo žluté družstvo výborný oukrop s topinkami. Po večeři jsme se všichni těšili na oheň, který se tedy vydařil, všichni zpívali, ale jen asi do půl dvanácté. Tehdy se začali ozývat nějací ožralí pitomci z Blata, protože měli starší členové tábora pohotovost skoro až do jedné. Kluci s Pěťou a Terkou vyrazili hlídat tábor kolem dokola, zatímco naše statečné vedoucí jsme poslali do první linie ☺. Já osobně seděla

v jídelňáku s Vendulou a hlídkou (holky) a čekala až se vrátí drahý tatínek a můj neméně drahý oddílový vedoucí ☺.

Óóóo děkuji ☺

A hlavně až tam všichni přestanou pobíhat s klacky a vším podobným (třeba Áňa měla motyčku). Nakonec se však všechny po odložení zbraní podařilo zahnat do stanů. No nazdar...

Ne, 27.7.2008

Den osmý aneb Křížem krážem Antarktidou

Konečně jsem ráno vstávala s ranním svitem v očích. Obloha bez mráčku, pozitivní nálada, celodenní výlet. Tentokrát byla snídaňová obměna – podivuhodné banánové kakao s vánočkou. I přes skvostné počasí byla dnes rozcvička tragická – jedna chcíplotina vedle druhé ☺, dokonce i malá Terka vypadala jako když ji něco sežvejkalo a vyplivlo.

Po snídani se prágošky vrhly na výrobu svačín, dětičky na balení zásob a zbytek na vrcholnou organizaci. Konečně se všem třem partám podařilo vyrazit. Alice s Papouškem a trpajzlíčky se vydaly do Kunžaku (nakonec asi 34 km), holky s Buráčkem do Slavonic (+- 45 km) a Benitto, Venca, Patrik a já na padesáti kilometrový okruh přes Český Rudolec a Kunžak.

Z pěších (Jarka a Milínek, Syrda a Fanda) jsem dostala infomace nejsnadněji – měli se pěkně, jen jim bylo vedro a k cíli je hnala představa zmrzliny ☺. Co se týče nejmenších, Papoušek se vracela kus cesty pro Terezčin batůžek, pročež jí zakázala jakékoliv další fňukání. („Mě už nebolí nožičky... A víš proč, teto? Protože jsi mi to zakázala...“ ☺).

A co my? Kromě nás čtyř ještě Šimi, Mates, Anetka, Jiřka, Denis, Honza M., Bohouš a náš smolař Michal. Chudák „Míša Šikulka“ po cestě dvakrát píchnul a ještě se mu rozpadalo kolo. Dalšími milými zážitky byl hodný pán, který nám dočepoval pitnou vodu a pan hospodský, který nám věnoval každému bonbon ☺.

Pravda, my vedoucí jsme se sice museli ozvat, abychom též dostali, ale nakonec se přemluvit nechal ☺

Po zastávce na papání a zmrzku v Kunžaku jsme vyrazili přes dva hnusné kopce zpět do tábora. Poslední, přesnídaňkovou, pauzu jsme měli v Kaprounu.

Neprodleně po návratu jsme se vyrazili vykoupat, spláchnout prach a špínu z cest. V táboře a u rybníka jsme se postupně potkali i se zbytkem. Po lehce soubojovém a masakrujícím (Milínek to ode mne schytl nehtíčky) koupání, velice nepodařené přehazce (míč byl víc na zemi než ve vzduchu) a bramboračce k večeři následoval neoblíbený (a povinný!) úklid tábora.

Mezitím dorazila Sojka, Benittova maminka a bratříček Martin. Když si zapomněnky odbyly své tresty (mytí kol apod.) a zbytek douklidil ty kvadriliony papírků, co se válely po táboře, byl zapálen oheň a robátka nahnána k němu. Všeobecné zklamání z absence hudební prezentace brzy přehlušil jásot nad večerními bludičkami (modifikovanými na záchranu havajské princezny). No, na to jak se všichni těšili, to byla snad nejuremcanější hra tábora. Tolik ukřivděných ksichtíků jsme tu snad ještě neměli. Nakonec i přes celkové oslabení (2 spící, 1 lazar, 1 línej...) zvítězili červení

Když jsme zahnali děti a sesedli se ve srubu, čas se najednou nějak zbláznil a šli jsme spát až ve dvě. Tentokrát jsem usínala s velmi rozporupnými pocity – nad hlavou hvězdné nebe a z vedlejšího stanu Pepovo chrápání...☺

Po, 28.7.2008

Den devátý aneb Proti proudu Amazonky

Dnešní den nám začal poněkud opožděně – Peponix zaspal a Benitto se vzbudil až samospádem, tudíž denní rozvrh byl posunut zhruba o půl hodiny. Po rozcvičce (ty děti chcípají čím dál tím víc, nechci to vidět v pátek ☺) se všichni nadláblí paštikou a rozběhli se po dopoledních aktivitách – žlutí a modří na kolo, zelení kuchyň, červení dřevo.

Jojo, mé vzbuzení se bez budíku sám od sebe s pouhým půlhodinovým zpožděním pokládám za svůj největší úspěch tohoto tábora ☺.

Na kole dnes krom krásného slunečního počasí a Marečkovy smůly (sedl si do žvýkačky) nestálo za zapsání vůbec nic ☺. Kuchyňská služba po drobném extempore s brambory (vařili je vcelku) uklohnla nám kaši s párkem. Po poledním klidu Benitto odjel nechat spravit Míšovi Šikulkovi kolo a hlavní vedoucí nám „umřel“ ve stanu. My zbytek jsme vyhnali děti na Záchranu tučňáků – sbírání šatnových lístků s co nejvyššími čísly po lese.

Vzhledem k parnu jsme se po lovu v mrazových pustinách museli jít zchladit do Osiky. Nikdo se neutopil, za což vděčíme spíše nedostatku vody v rybníce, než klidným robátkům ☺. Po návratu zpět jsme se ponořili do tajů jihoamerické džungle. Naše milé družinky obcházely jednotlivá stanoviště, plnily zapeklité úkoly a postupně přicházely o různé končetiny (nohy, ruce, oči, boty...). Na posledním (osmém) stanovišti, kde měli vylézt na kouzelný strom (posed), už byli všichni značně zmrzačeni, tudíž lezení nahoru bylo vizuálně velmi zajímavé ☺.

Zde nezapomenu na výrok jedné osoby hlídkující na stanovišti: „Splnil se mi sen! Xxxx (zkuste najít které jméno je zde schválně utajeno) přišel slepý, bez ruky a němý!

Další zastávkou bylo slavné karnevalové Rio de Janeiro. Večerní chleby s pomazánkou byly jen vítanou pauzou v davovém šílenství zvaném příprava kostýmů. Ovšem nutno uznat, že většina se velmi povedla. Měli jsme siamská dvojčata, bělošské, černošské tanečnice i transvestity, kuchaře, piráta, vojáka...

Zkrátka jihoameričané by mohli pustě závidět. Po tanci jsme nasadili ještě zpěv a jiné kratochvíle. Spinkat se šlo někdy po půlnoci...

Út, 29.7.2008

Den desátý aneb Všichni jsou už v Mexiku

... Buenos dias – já taky ...

Po včerejším uzívaném večeru následovalo neméně zívající ráno. Mně osobně se mohla roztrhnout pusa ještě půl hodinky poté, co mě Benitto vzbudil a já klusala na rozcvičku. Po papání (paštika, marmeláda, rohlíčky) následovalo obvyklé rozdělení činností – žlutí dřevo, modří kuchyň, zbytek kola.

U naší činnosti se krom dalšího Míšova karambolu nedělo vůbec nic, ani kuchyň nevypadala nejzajímavěji.

U každého z těch šesti či sedmi špalků povídám: „Tak jdeme na to a bacha na nohy.“ U každého z těch špalků jsem to minimálně jednou, spíš víckrát, zopakoval.

Co myslíte, že se ozvalo při koulení toho posledního?

Zato kolem půl jedné došla Milínkovi trpělivost, přivázal Messieho ke kůlu a zlil ho od hlavy až k patě. Bohužel se to ihned zvrhlo v hromadnou vodní bitvu. Po návratu cyklooddílů se začalo vařit šodó a po příjezdu našich „cyklistů seniorů“ (Jarka, Sojka, Martin) byl vyhlášen oběd. Po lehkých zmatcích s nenalezitelnými buchtíčkami jsme se tedy nadláblí (někteří míchanými vajíčky ☺) a bezprostředně poté jsme vyrazili ke studené a mokré Osice.

Všichni se vyčvachtali, vyšplouchali a vyblbli. Po návratu byl vyhlášen odchod na Vencovu novou hru – šifrované názvy amerických měst. Za každé trefení své desky dostali jedno písmenko a mohli luštit. Zvítězili žlutí s Pepou J., který po prvních dvou písmenech odmítl nápovědy a luštil to bez nich ☺.

Následovala snaha nakrmit naše hladová sarančata (jinak též zvaná táboroví osadníci) před odpolední hrou – barvičkami. Drakova hra se vyvedla jako obvykle, robátka se ulítala, jelikož naše zpráva obsahovala asi 120 písmenek. Bodovalo zelené družstvo, kteří místo poetického „Bezsporu za tím zeleným *peklem* čeká Eldorádo...“ vyluštili „za tím zeleným *pórkem*“! Inu, Milínek se projevil ☺.

Už během hry někteří připravovali večeři – dlouho očekávané brambory ála Benitto. Obvykle remcající děti si chodily pro recept a vyblízávaly hrnec. Pak mi několik minut z historie tábora schází, byla jsem se umýt. Při návratu jsem však měla dojem, že nemáme tábor, ale hejno vřešťanů.

V rámci utahání jsme vyhnali všechny pro zlaté mince do bájného Eldoráda. Šli od křížku k hornímu rybníčku, kde seděl „zlatý muž (Venca) v kruhovitém paláci“. Za svitu svíček si všichni sebrali svůj zlatáček a byli velmi spokojení. Po návratu zapadli do svých spacáčků, vedení si lehce zaflámovalo u ohýnku a opět pod jasným hvězdným nebem šlo poměrně spokojeně spát.

„Dobrý den, Zlatý muži, ahoj, Venco.“ – citát Pepy J. ☺

St, 30.7.2008

Den jedenáctý aneb Proplouváme zlatou branou

Přes výjimečnost dnešního dne začal zcela obyčejně – budíčkem. První změnou byl vedoucí na rozcvičce – Benittovi se již nechtělo podesáté vidět otrávené xichtíky robátek vylézajících ze spacáčků. Tato čest tedy byla přenechána Peponixovi, z čehož měl celý tábor „nesmírnou“ radost. Leč trochu to vynahradila novinka na snídani – rohlíky s nutellou.

Poté co všichni přepečlivě oblízali i poslední kousky nutelly, mohli jsme se klasicky rozdělit na cyklo (Ž a M) a pracanty (kuchyň – Č, dřevo – Z). Dřevo dle veškerých zpráv probíhalo klasicky, kuchyňským se pod vedením Alice podařil výborný oběd – plněné knedlíky se zelím. Náš výlet tentokrát nebyl nic extra – jeli jsme k bunkru, po cross-country lesní cestě a přes Klášter do tábora.

Po návratu a papání bylo vyhlášeno hromadné balení spacáků, karimatek, plyšáčků, ponožek a jiných zbytečností. Následovala hromadná pacifikace všech špatně zabalených karimatek, které měly rozměry dnes míjenceho Golden Gate (☺). Nakládání milionu spacáků, tisíce batůžků, dvo usáren a jednoho kola už proběhlo vcelku v klidu, ačkoliv Pepův přívěs vypadal, že se prohýbá až na zem.

Jelikož panovalo opět příšerné vedro, bylo nutno se před odjezdem smočit v Osice. Ve snaze přespříliš neuschnout jsme bleskem sedli na kola a rozhodli se překonat těch klíčových 9 km na Landštejn. Po příjezdu se většina vrhla na přívěs a já, Pét'a a Buráček jsme si šly zahrát na škodolibé skřítky a poschovávaly po hradě 24 klíčů s 48 písmeny. Každé družstvo vyrazilo hledat své dvanáctipísmenné heslo ke vězním dveřím, které strážil neúplatný šerif Benitto, hlídač Alcatrazu.

Až v nejvyšší věži úpěli (někdy i dost nahlas) členové výprav, které krutý osud zavál do nejslavnějšího vězení Alcatrazu. A osvobození nebylo nic lehkého, že ☺. Hesly byla slova, která představovala bohy dávných Inků. Nebo že by to bylo něco jiného?

V osm hodin měli konečně všichni své vězně (členy družstva) zachráněny a mohli se vrhnout na buřtíčky. Když se všichni přežr...přejedli a usoudili, že by se možná dalo zalézt a spinkat, mohli se hudbychtiví vedoucí uchýlit ke kytarám a posléze do hradní kaple s úžasnou

akustikou. Následující zápis by už možná patřil do dalšího dne, ale dle hesla „Nešli jsme spát, je ještě dneska“ ho napíšu sem.

Kolem půl druhé jsme se navrátili k ohni, vyhnali (alespoň ke spacáčkům) část našich starších paviánů a ještě párkrát si brnkli. Ve dvě hodiny odjel Martin a Benittova maminka jedním autem, Pepa s Patrikem druhým (vrátili se kolem třetí) a my šli usínat s pohledem na noční siluetu Landštejna...

Čt, 31.7.2008

Den dvanáctý aneb Do mrazu a gejzírů

Konečně jednou luxusní probuzení. Pohled na tyčící se věž a kamenné hradby jistě každému zpříjemnil ostré písknutí a „Budíček!“. Vzhledem k hrozícímu času se všichni museli urychleně dobalit a přesunout se před hrad, aniž by naštváli nerudnou paní kastelánku. No, nepovedlo se úplně, leč prchli jsme včas ☺.

Po rychlé paštikové snídani a zhodnocení lenosti robátek jsme se rozhodli, že žlutí a modří se vrátí do tábora a zbytek se pojedje aspoň lehce projet.

Robátka líná, lenivá a lenošivá. Opravdu vás nechápu. Místo abyste využili toho, že nemusíte v táboře nic dělat a můžete se spíš projet někam, kde jste nebyli, zejména pokud na to máme celý den a jsme o 9 km posunuti od tábory, tak kňouráte že vás bolejí nožičky, či kdesi cosi. Nevěřicně nad tím kroutíme hlavami ještě teď, neboť my vedoucí a praktikanti bychom vyrazili raději na výlet.

My jsme zaimprovizovali a z buřtů, těstovin, chleba a koření vytvořili poměrně ucházející čínu. Po návratu cyklistů a papání se obě služby došly vykoupat.

První odpolední hrou byla bažina, upgradeovaná kvůli dnešní zemi na ledové pole s krami, kteroužto bohužel po přechodu prvního družstva přerušil liják. A to tak, že velkej. Fičel vítr, bouřil hrom, padalo nám nebe na hlavu. Během pěti minut, kdy to vážně vypadalo na konec světa, stihly půlce dětí promoknout spacáky.

Opět si vzpomínám na nevím koho zmínku: První týden nám přšelo a vše bylo v pořádku. Pak přijde pětiminutová průtrž a půlka tábora je totálně mokrá.

Po velké záchranné a sušící akci, kdy se všechno přestěhovalo do srubu povýšeného na saunu. Po jogurtech, co byly k svačince, se jen zavířilo a zbylá tři družstva se vydala na pouť po ledových kráech. Zvítězili žlutí s jediným utopeným – Matesem. Následně si odjeli jízdu tažných psů husky, kde se opět projevila Šikulova šikovnost – spolu s Pepou J. způsobili karambol. Pak se odebrali do kuchyně splichtit gulášovou polívku, zbylá družstva se postupně zapřáhla do saní a se štěkotem odběhla ☺.

Ještě před večeří nás opustil první utečenec – Mates, který odjížděl na jakési soustředění do Polska, tudíž zbaběle prchnul. Rozloučili jsme se s ním hromadnou fotografií a odtáhli ho k autu na saních. Pak jsme se vrhli na večeří, po které byla hromadná neorganizovaná zábava (já třeba hrála s holkama v jídelňáku karty), následovala večerka pro robátka a porada pro vedoucí. Dobrou noc, děti, dobrou noc...

Pá, 1.8.2008

Den třináctý aneb Závod do deštivého Londýna

Dnešek začal poněkud neortodoxně – chybělo milé volání „Budíček!“, jelikož se Pěťa rozhodla pro individuální přístup a každého šla budit sama osobně. My jsme zatím namazali rohlíky paštikou a marmeládkou a lehce zdrchaná robátka utěšovaly snídani. Následovalo klasické rozdělení povinností (zelení s Alicí kuchyň, červení s Vencou dřevo, zbytek kola), přesvědčování lazarů a lenochů (moje záda, moje kolínko, „au, Benitto, nemůžu na kola, mám mor, choleru a bolí mě nohy...“).

Nakonec jsme přesto vyrazili a dokonce strhli některé nadšence k delší trase zvané „nahánění kilometrů“. Benitto, Terka, já, Šimon a Michal (jo, a Sojka ☺) jsme se rozhodli, že zaokrouhlíme počet táborových km na 200. Výlet se zdařil, vrátili jsme se přesně k obědu – výborná Alicina gulášo-omáčka.

O poledňáku již jsme se snažili začít připravovat ceny a diplomy na večerní oheň, tudíž byla předsvačtinová hra poměrně krátká – ještě jsme se zdrželi na Islandu a zasoutěžili si ve vypouštění co nejvyššího gejzíru z pusy ☺...

.. .Kdy někteří málem svůj gejzír vypili, nebo měli snahu se v něm alespoň utopit ...

Následovalo koupání, protože byli všichni stejně douch, návrat, svačinka a ošetření ran po kohoutích zápasech (na naši silnou dvojku Bobr-já stejně nikdo neměl ☺).

A už vypukla závěrečná hra. Dětičky se v klidu odebraly do kempu za účelem nákupu, netušíce, co se bude dít. Prágoši se pro změnu vrhli na nože, pomazánky, zeleninu, salám, sýr a jiné pochutiny na večerní švédský stůl. Robátka utratila poslední zbylé peníze pod závistivým pohledem ostatních, kterým už nic nezbylo.

Cestou zpět se zastavili u orientačního bodu – záchodů – upgradeovaného na přístav, kde jim bylo řečeno: „Přistáli jste u anglických břehů a nyní musíte co nejrychleji dorazit do Reformního klubu a předsedovi nahlásit, že jste dorazili a tudíž splnili daný čas dvanácti dnů na Cestu kolem světa.“

Družstva zuřivě vyrazila k závoře. Leč netušili, že zde již je celnice s odhodlanou Alicí, „STÁT !“, která zde stála s rozpřaženýma rukama a požadavkem na pasy. Razítka do nich mohli dostat na imigračním úřadě. Imigrační úřad nebyl ovšem na letišti, ale u vody, neboť přistát lze i lodí, nejen jenom letadlem.

Na imigračním byli nuceni vyplnit dotazník o mnoha záludných otázkách jako např. „kolikrát jste si na táboře čistili zuby?, „kolik náplav se objevilo na táboře“, a podobně.

Imigrační úředník byl přísný, jak se na úředníka sluší, avšak úplatný, jak se na úředníka nesluší. Kupodivu jen málo výprav toho využilo (či zneužilo?)

Za dotazník dostali razítko „do pasu“. Nikoho nenapadlo, že kdesi mezi hrudníkem a boky mají svůj vlastní pas.

Někdo dokonce tvrdil, že ho má propadlý.

Byli tedy pečlivě označeni razítkem „PROCLENO“ a s ním konečně mohli projít přes závoru na kontrolu zavazadel, kde měli za úkol sestavit ze svého oblečení co nejdelší lajnu. Po tomto kolektivním striptýzu ☺ se přesunuli k taxikáři, o kterém bohužel netušili, že nerozumí ani češtině ani taxíkům, neboť pochází ze Spojených arabských emirátů ☺.

Soše to šiká? Já nerousumět. Taxík nevrčet, taxít nejet....

Pospojování kartony, s ešusy místo světel, s cedulí taxi a ještě nuceni vrčet tedy projeli skrz klikaté londýnské uličky a pak vyrazili do reformního klubu. Snaživě zaklepali, leč ve dveřích stál distingovaný britský vrátný s větou:

„Račte si přát?“

Chtěli toho hodně, ale představa, že vstoupí nevhodně oblečení do reformního klubu byla zkrátka N E M Y S L I T E L N Á !.

A co se divíte? Viděli jste snad pravého Londýnského Gentlemana oblečeného jen v šortkách a tričku s krátkým rukávem?

Když se konečně nabalili do všech vrstev „slušného“ oblečení, bylo jim řečeno, že předseda, kterého hledají, je naproti v restauraci.

Zde musím někomu něco dovysvětlit - Milínku, Tvé tvrzení, že všichni musí do klubu a pak za předsedou, bylo mylné. Kdybys vyrazil a zeptal se předsedy sám, tak bys zjistil, že by vás přijal i bez extempore s oblečením, přilbami a pod.

A ještě jsme jim řekli, že přijeli pozdě, než je zachránila naše KH s tvrzením, že tady nemáme londýnský čas.

Tak našťvaný tábor už jsme opravdu dlouho neviděli ☺

Lehkou odměnou za toto trauma byla tedy slavnostní večere – obložený stůl se všemožnými pochutinami. Poté byl zapálen slavnostní oheň, vyhlášení vítězové všech možných soutěží a kategorií, rozdány ceny a sladkosti a na závěr přijela i sama britská královna s medailemi pro úspěšné cestovatele.

A nato postupně všichni odpadali a hrálo se a hrálo až do rána bílého... nebo alespoň do černé noci ☺.

So, 2.8.2008

Den čtrnáctý aneb Domů, do Prahy, do Podolí, do lékárny, dopřic mně se bude stejskat...

Poslední den už od rána probíhal ve znamení chaosu. naposledy jsem si mohla vstát, naposled jsme mohli namazat chleby s nutellou, naposled se písknul budíček. Ani rozcvička nebyla, jediným cvikem bylo „Protřete si očička...“

Po snídani se všichni rozprchlí do svých stanů, vehementně vyhazovali polovinu věcí ven, polovinu do tašek a zbytek hledali po všech koutech i nekoutech. A pak už se začali všichni rozjíždět, nastupovat ke svým rodičům, nakládat kola a tak dále... Nastalo srdceryvné loučení, objímání, „Koukej přijet za rok zas!“, „Jo, přijedu, určitě přijedu...“ a jiné radovánky.

A už jsme u toho zas. Čím tedy vlastně končí tábor? Mohla bych napsat, že my tam zůstali až do neděle, pěkně jsme si večer zahráli, ještě se projeli na Landštejn... ale to už nebylo ono, nebyl to tábor. On ten klid, co se rozhostil po odjezdu posledního – Bohouše, měl cosi do sebe. Ale zase takové ticho, prázdná louka po stanech...

Čím tábor končí? Odjezdem posledního robátka? Odjezdem posledního vedoucího? Zbouráním tábora? Zhodnocením tábora? Potáborovou zpívanou? Dopsáním kroniky? Promítáním fotografií z tábora, nebo až tehdy, když CDčko s fotkami a kronikou dostanou do rukou účastníci?

A končí vůbec někdy tábor?

Už odjíždějí i kejklíři. Bude tu smutno.

Už je tu smutno, a proto odjíždějí...

Prožila, přežila a zapsala

Lucka

Drze doplnil a kveruloval

Benitto